Літній ранок

Які гарні, які неповторні літніми ранками наші краєвиди. Поля купаються в золоті яскравого проміння, гаряче повітря коливається хвилями. Зацвітають на городах соняшники, тягнуть голівки до неба. Таке враження, ніби впали на землю з неба тисячі сонць. Трава трохи жовтава, висушена сонцем, але легка, як подих, ніжна, як павутиння, між стеблинками яскраво поблискують крапельки роси.

Родючі поля влітку. Колосяться вони буйним врожаєм. Небо глибоке й прозоре, ще овіяне рожевим світанком, а під ним буяє золотом колосся. Прокидаються люди, мружаться кішки на зорю, весело гавкають собаки. Починається ранкове життя.

А дерева... Ще кілька годин тому вони були наче грізні велетні, що звелися вгору. А зараз в променях яскравого сонця вони стали такі привітні й веселі.

Спить уночі соняшник, схиливши золоті пелюстки. Але приходить ранок, і піднімає квітка голівку до неба, до зірниці. Сонце піднімається все вище і вище, пливе по небу. І соняшник повертається за ним, всмоктує гарячі промені. Літній ранок опановує землю.